

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Δ/νσις : Ιωάννου Γενναδίου 14 – 115 21, Αθήναι
Τηλ. 210-72.72.204, Fax 210-72.72.210, e-mail: contact@ecclesia.gr
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

**ΚΣΤ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΓΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

(Λαμία, 3 έως 5-11-2014)

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΚΣΤ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β', στό Πνευματικό καί Διοικητικό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος στή Λαμία, ἀπό 3 ἕως 5.11.2014, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, Μέλους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων, μέ θέμα: **«Ἐξωχριστιανικές, αίρετικές καί ἀποκρυφιστικές θεωρήσεις περί τοῦ Χριστοῦ»**, μετά ἀπό ἐκτενῆ συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα **Πορίσματα** :

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία βασίζεται στήν ἀκλόνητη πίστη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι «ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζῶντος». Αὐτός ὁ Ἰδιος ἀποκαλύφθηκε ἀρχικά ὡς «Ἄσαρκος Λόγος» στούς Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί μετέπειτα εἰσῆλθε στόν κόσμον καί στήν Ἱστορία ὡς «Ἐνσαρκος Λόγος», καί τέλειος ἄνθρωπος καί ἀναμάρτητος, γιά τή σωτηρία μας. Σύμφωνα μέ τίς ἀδιάψευστες μαρτυρίες ὅσων γνώρισαν τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγον τοῦ Θεοῦ καί εἶδαν τή δόξα Του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Ἀληθινός Θεός, ὁ μόνος Δεσπότης καί Κύριος, ὁ Πρῶτος καί ὁ Ἐσχάτος, ἡ Ἀρχή καί τό

Τέλος, τό Α καί τό Ω. Εἶναι ἡ μοναδική ὁδός πρὸς τόν Πατέρα, ὁ αἴτιος τῆς σωτηρίας καί τῆς θεώσεώς μας.

2. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καθοδηγούμενη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, πιστεύει καί ὁμολογεῖ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, σύμφωνα μέ τόν Ὅρο τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «τέλειον τόν αὐτόν ἐν θεότητι καί τέλειον τόν αὐτόν ἐν ἀνθρωπότητι, Θεόν ἀληθῶς καί ἄνθρωπον ἀληθῶς τόν αὐτόν ἐκ ψυχῆς λογικῆς καί σώματος, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα καί ὁμοούσιον τόν αὐτόν ἡμῖν κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, κατὰ πάντα ὅμοιον ἡμῖν χωρὶς ἁμαρτίας...ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως, ἀχωρίστως γνωριζόμενον...».

3. Σέ ἀντίθεση μέ τὴν πίστη καί τὴν μαρτυρία τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐξωχριστιανικές, αἰρετικές καί ἀποκρουφιστικές θεωρήσεις περὶ τοῦ Χριστοῦ, στηρίζονται στοὺς ἕωλους συλλογισμοὺς τοῦ σκοτισμένου νοῦ τοῦ ἀνθρώπου τῆς πτώσεως, μέ τούς ὁποίους σχετικοποιεῖται ἢ ἀλλοιώνεται καί διαστρέφεται ἡ ἀλήθεια γιά τό Θεανδρικό Πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό ἔχει ὡς συνέπεια τόν ἀποπροσανατολισμό καί τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τόν κύριο σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς του, πού εἶναι ἡ κατὰ χάριν ἔνωση καί κοινωνία του μέ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τόν Ἀληθινό Τριαδικό Θεό.

4. Κάθε ἀπόπειρα νά ἀλλοιωθεῖ ἢ καί νά ἀκυρωθεῖ ἡ μοναδικότητα τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου, δηλαδή ἡ καταγεγραμμένη καί ζῶσα διαχρονικῶς ἀποστολική ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, ἀναμφιβόλως εἶναι ἀναίρεση τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Χριστοῦ καί ὀδηγεῖ σέ πλάνη.

5. Τέτοιες ἐσφαλμένες αἰρετικές προσεγγίσεις ἐμφανίζονται ἤδη ἀπὸ τούς πρωτοχριστιανικούς χρόνους καί ἀναφέρονται στά ἱερά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης καί στή Γραμματεία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μέ τίς Οἰκουμενικές καί τίς Τοπικές Συνόδους καί μέ τό ἔργο τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἀντιμετώπισε μεγάλες αἰρέσεις, οἱ ὁποῖες ἀλλοίωσαν τὴν Χριστολογία καί ἐπομένως τὴν Σωτηριολογία τῆς. Στά νεώτερα χρόνια, κυρίως στὸν δυτικό χῶρο, μέ τὴ μονομερῆ χρήση τῆς ἱστορικοκριτικῆς μεθόδου, ἐμφανίζεται ὁ Χριστός μόνο ὡς ἱστορικό πρόσωπο καί παραγνωρίζεται ἡ περὶ Αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ δογματικὴ παράδοση.

6. Σύμφωνα μέ τὴν ὀρολογία τῆς Θεοσοφίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τίς βασικές ἐκφράσεις τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὁ Χριστός δέν

είναι ένα μοναδικό και ανεπανάληπτο πρόσωπο, δηλαδή ο Ίησοῦς Χριστός αλλά είναι μία «κατάσταση», στην οποία μετενσαρκώνονται κατά καιρούς διάφοροι «φωτισμένοι διδάσκαλοι». Καμία σχέση δέν έχει ο «χριστός» αυτός μέ τόν ιστορικό Ίησοῦ Χριστό τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων καί τῆς Ἐκκλησίας, τόν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας καί ἐπί Ποντίου Πιλάτου παθόντα, ταφέντα καί ἀναστάντα. Ἄλλωστε, ἡ Θεοσοφία διακηρύσσει ὅτι «στόν Θεό τῶν Χριστιανῶν, στόν Πατέρα τοῦ Ίησοῦ, στόν Δημιουργό, δέν πιστεύουμε. Ἀπορρίπτουμε τήν ἰδέα Θεοῦ προσωπικοῦ» (Ἐλενα Μπλαβάτσκυ).

7. Ἄλλη χαρακτηριστική ἀλλοίωση τοῦ Θεανθρώπινου Προσώπου τοῦ Χριστοῦ συντελεῖται καί στό σύστημα τῆς Ἀνθρωποσοφίας, πού προέρχεται ἀπό τή Θεοσοφία, τό ὁποῖο ἀρνεῖται ἢ διαστρεβλώνει τήν Ἀγιογραφική περί τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία. Χρησιμοποιώντας ὡς κύρια πηγή τά φανταστικά ἀποκρυφιστικά «Ἀκασικά ἀρχεῖα», ὑποτιμᾷ τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί συνδέει αὐτό μέ ἀνιστόρητες, νεογνωστικοῦ τύπου, φαντασιώδεις κατασκευές περί Αὐτοῦ. Σύμφωνα ἐπίσης μέ τίς δοξασίες τῆς Ἀνθρωποσοφίας, καταργεῖται ἡ ἐμπειρία καί ἡ βεβαιότητα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καί ἀντικαθίσταται ἀπό τόν ἀτεγκτο ἐξαναγκασμό ἑνός ἀπρόσωπου, κοσμικοῦ, φυσικοῦ νόμου, πού ὑποτίθεται ὅτι διέπει τά πάντα. Ἐπιπλέον, ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία μεταλλάσσεται σέ μία διαδικασία ἐξελικτικῆς αὐτοσωτηρίας.

8. Ἡ ἑταιρία «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ» διαστρέφει πλήρως τή διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προβάλλοντας μία συγκεχυμένη ἀντίληψη περί τοῦ Χριστοῦ, παρόμοια μέ ἐκείνη τοῦ ἀρχαίου Ἀρειανισμοῦ. Γιά τήν «Σκοπιά», ὁ Ίησοῦς Χριστός δέν εἶναι ὁ Θεός-Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὁ μόνος Σωτήρας καί ὁ ἔσχατος Κριτής του, ἀλλά εἶναι ἀπλῶς ἕνα δημιούργημα τοῦ Ἰεχωβᾶ, ἕνας ὑπηρετής του. Ὁ Ίησοῦς Χριστός, ὅπως ἐμφανίσθηκε στόν κόσμο καί στήν Ἱστορία, κατ' αὐτήν, δέν εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά τή σωτηρία μας, ἀλλά ἕνας «τέλειος ἄνθρωπος καί τίποτε παραπάνω», ὁ ὁποῖος δέν μπορεῖ νά προσφέρει τήν σωτηρία.

9. Ὁ Νεοπαγανιστικός πολυθεϊσμός, ὡς ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἔχει διατυπωμένες ἀνάλογες δοξασίες γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Λόγω τῶν πολλῶν καί ἀντικρουμένων τάσεων στόν χῶρο αὐτό, εἴτε ἀρνεῖται τήν ιστορικότητά Του, εἴτε Τόν ἐντάσσει σέ ἐθνικιστικά, ἐθνοφυλετικά, ἀποκρυφιστικά καί

πολυθεϊστικά πλαίσια. Είναι ευνόητο, ότι ο «Χριστός» του Νεοπαγανισμού, είτε θεωρείται ιστορικό πρόσωπο, κοινωνικός ή έθνικός επαναστάτης, είτε μύθος ή αλληγορία, δεν είναι ο Χριστός των Εὐαγγελίων καί τῆς Ἐκκλησίας.

10. Ἐνώπιον ὅλων αὐτῶν, παλαιότερων καί συγχρόνων παραχαράξεων τῆς ἀλήθειας γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία εὐαγγελίζεται τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἐπαναλαμβάνοντας τούς λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτι «οὐκ ἔστι ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστι ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πρξ, 4,12). Ἡ Συνδιάσκεψη προτρέπει τό ὀρθόδοξο πλήρωμα νά πιστεύει, νά γρηγορεῖ καί νά ὁμολογεῖ τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι προϋπόθεση τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης
Παῦλος

Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας
καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός
Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
Πατριαρχείου Ρωσίας, Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
Πατριαρχείου Σερβίας Ἱερομόναχος Εὐσέβιος Μεάντζια
Πατριαρχείου Ρουμανίας, Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα
Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Ἐπίσκοπος Καρπασίας Χριστοφόρος
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός
Ἐκκλησίας Πολωνίας, Πρωτοπρ. Ἀνδρέας Λέφτσακ
Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη
Μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Γλυφάδας, Ἑλληνικοῦ, Βούλας, Βουλιαγμένης καί Βάρης
Παῦλος

